

1. Smekněte, lidé, a vzpomeňte v pokoře,
zde leží příroda zabitá vámi;
teď už si užívá v nebi tam nahoře,
a vy jste konečně zůstali sami.
Ten krutý poznatek, že vám tu překáží,
byl pro ni těžký, však hrdě to nesla;
na hrob její bagry už zeminu naváží,
už rakev s přírodou do jámy klesla.

R: A ještě před smrtí člověk ji rozčtvrtil
a na kůl nabodl, dle něho po právu;
bál jsi se člověče, že jinam uteče,
proto ses rozhodl vykonat popravu...

2. Skonala tiše, ač mučena nelidsky,
plačky jí nad hrobem ronily slzy;
kněz dodal v proslovu, že odešla navždycky,
a že všechny přítomné tuze to mrzí.
A pak se sebrali a odtáhli na guláš,
a za okny hospody začalo sněžit,
před prahem zvracel opilý Mikuláš,
už není v co doufat, už není v co věřit...

R: A ještě před...